

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 238/09-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. K., M., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky pri vybavovaní jeho žiadosti z 10. novembra 2008 o prešetrenie postupu predsedu Krajského súdu v Košiciach súvisiaceho s vybavovaním jeho sťažnosti z 29. septembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júna 2009 doručená sťažnosť JUDr. M. K., M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) pri vybavovaní žiadosti z 10. novembra 2008 o prešetrenie

postupu predsedu Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) súvisiaceho s vybavovaním jeho sťažnosti z 29. septembra 2008.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že *„Sťažovateľ podal na MS SR žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti zo dňa 10. novembra 2008.*

- Porušovateľ mi listom z 9. 4. 2009 č. j. 16568/2009 mi oznámil, že vybaví žiadosť po doručení spisu.

- Listom zo dňa 14. 4. 2009 porušovateľ v poslednom odseku na prvej strane konštatuje, že poplatok za žiadosť bol uhradený. V poslednom odseku na str. -2- predĺžili lehotu na vybavenie sťažnosti...

- Opatrením zo dňa 29. V. 2009, ktoré mi bolo doručené 8. 6. 2009 mi oznámili výsledky prešetrenia mojej žiadosti, že je neopodstatnená.“

Podľa názoru sťažovateľa ministerstvo spravodlivosti neprešetrilo postup predsedu krajského súdu pri vybavení jeho sťažnosti na prietahy v konaní v zákonom ustanovenej trojmesečnej lehote [§ 65 ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“)].

Sťažovateľ ďalej uvádza, že *«Nedodržaním zákona ma organ verejnej moci diskriminoval pred mojimi klientmi v súdnych konaniach „A)... 4 Co 45/07, B)... 4 Cb/1009/2000, C)... 7 Cop 84/2008, D)... 3 Co/305/2007“, lebo som im nevedel podať relevantnú odpoveď o výsledku žiadosti o prešetrenie sťažnosti.»*

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vo veci takto rozhodol:

„1. Základné právo JUDr. M. K. advokáta podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, bolo nezákonným konaním MS SR porušené.

2. Ústavný súd SR priznáva JUDr. M. K. advokátovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 820 €. Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré základné právo porušilo, je povinné ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu

nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že ministerstvo spravodlivosti nevybavilo v zákonnej lehote jeho žiadosť o prešetrenie postupu predsedu krajského súdu pri vybavovaní sťažnosti z 29. septembra 2008, ktorou sťažovateľ namietal prietahy v konaniach vedených na krajskom súde pod sp. zn. 3 Co 305/2007, 4 Co 45/2007 a 7 CoP 84/2008, a tým podľa jeho názoru porušil jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd z prílohy pripojenej k sťažnosti sťažovateľa zistil, že ministerstvo spravodlivosti ako ústredný orgán štátnej správy pre súdy prípisom č. 16568/2009-51 z 29. mája 2009 oznámilo sťažovateľovi, že jeho žiadosť z 10. novembra 2008 o prešetrenie spôsobu vybavenia jeho sťažnosti z 29. septembra 2008 predsedom krajského súdu považuje za neopodstatnenú. Svoj záver o neopodstatnenosti žiadosti sťažovateľa z 10. novembra 2008 ministerstvo spravodlivosti odôvodnilo.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 39/99, II. ÚS 39/00) konanie a rozhodovanie orgánov štátnej správy súdov o sťažnostiach nemožno považovať za konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (hoci so súdnym konaním súvisí), pretože k nemu nedochádza v súdnom konaní pred nezávislými a nestrannými súdmi. Nesplnenie zákonom uložených povinností pri vybavovaní týchto sťažností (napr. prekročenie lehoty na vybavenie sťažnosti podľa § 13 ods. 1 zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach v znení

neskorších predpisov alebo podľa § 65 ods. 1 zákona o súdoch) preto ústavný súd neposudzuje ako konanie, ktorým by bolo možné porušiť základné právo účastníka súdneho konania podľa ústavy vzhľadom na to, že orgán štátnej správy súdov (v danom prípade ministerstvo spravodlivosti) sa pri vybavovaní sťažnosti rozhodovacej činnosti súdu v konkrétnej veci nezúčastňuje.

Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy, a nie aj iné orgány štátu. Z uvedeného dôvodu preto v konaní o sťažnosti adresovanej orgánu štátnej správy súdov nemôže dôjsť k porušeniu tých základných práv alebo slobôd, ktoré ústava vo svojich čl. 46 až čl. 50 priznáva výlučne účastníkom súdneho konania, t. j. konania pred súdom, a nie pred orgánom štátnej správy súdov.

Keďže v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy namietaným postupom ministerstva spravodlivosti, ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa (napr. návrhom na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2009